

Arrest

nr. 303 230 van 14 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2023 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote H.N.F.A-S., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 12 september 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.03.2023 werd ingediend door:

Naam: [R.]
Voornamen: [F.S.]
Nationaliteit: Irak
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van zijn Belgische echtgenote, [A-S.H.N.F.] [...] met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ais bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentpersoon volgende documenten voor:

- attesten FOD sociale zekerheid op naam van de referent met informatie aangaande haar uitkeringen + overzicht van de uitkeringen voor de periode januari 2023 - maart 2023 + rekeninguittreksels bpost dd. 23.01.2023, 20.02.2023, 20.03.2023 en 24.04.2023 op naam van de referent als bewijs betaling door FOD sociale zekerheid telkens met een bedrag van 1625,28 EUR / maand.
- huurovereenkomst dd. 28.10.2019 + rekeninguittreksel bpost dd. 28.04.2023 op naam van de referent als bewijs betaling huur
- attest van wonen in Vlaanderen dd. 2.03.2023 waaruit blijkt dat de referent recht heeft op een huurpremie sedert 1.03.2023 + rekeninguittreksel bpost op naam van de referent dd. 16.01.2023, 15.02.2023 en 15.03.2023 als bewijs betaling huurpremie
- rekeninguittreksel bpost op naam van de referent dd. 26.01.2023 aangaande de betaling aan luminus ten bedrage van 180,12 EUR
- rekening scarlet dd. 8.08.2022 op naam van betrokkene (32 EUR)

De referentpersoon haar bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden € 1969,00 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentpersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze referentpersoon zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met de inkomsten van de referentpersoon uit haar uitkering genereert niet voldoende zijn om in haar levensonderhoud te voorzien. Echter, mevrouw moet nu al beroep doen op sociale bijstand, nl ze heeft recht op een huurpremie. Verder legt zij nog een huurovereenkomst voor waaruit blijkt dat zij 500 EUR huur per maand betaalt. Op zich neemt dit al een grote hap uit haar budget weg.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met haar inkomen kan betaald worden. Betrokkene legt we[...]liswaar een rekeninguittreksel voor van Luminus + een factuur van scarlet. Echter, geeft ons dit geen zicht op het totale uitgaven die de referent heeft. Het is dus duidelijk dat referentpersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In zijn synthesesamenvatting licht hij het middel op de volgende wijze toe:

"DOORDAT verwerende partij, eerste onderdeel, de weigeringsbeslissing laattijdig heeft genomen na de termijn van 6 maanden vanaf de aanvraag en, tweede onderdeel, gesteld wordt dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter Verblijfswet, terwijl er geen rekening werd gehouden met de lagere uitgaven van het gezin zoals door het ontvangen van een huurpremie.

Eerste onderdeel

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 42, §1, eerste lid Verblijfswet en artikel 52, §4, tweede lid Verblijfsbesluit blijkt dat verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. In casu gebeurde de aanvraag op 07.03.2023 en diende er dus een beslissing genomen te worden vóór 08.09.2023.

De bestreden beslissing dateert evenwel van 12.09.2023, zodat de hoger vermelde wetsartikelen werden geschonden.

Door geen beslissing binnen de zes maanden te nemen, doch na deze periode, is er ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen, iets dat in casu niet heeft plaatsgevonden. Het niet naleven van een termijn heeft de rechtszekerheid van verzoeker in het gedrang gebracht.

De legitieme verwachtingen van verzoeker zijn in casu door de overheid geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

De wetgever heeft met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, Verblijfswet duidelijk de bedoeling gehad om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden.

Verzoeker maakt dan ook een schending aannemelijk van het vertrouwensbeginsel juncto artikel 52, §4, tweede lid Verblifswet.

Waar verweerster in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C246/17) en daarmee aangeeft van mening te zijn dat het artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit moet worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd in voormeld arrest van het Hof, kan zij niet worden bijgetreden. In casu gaat het immers om een aanvraag tot gezinshereniging, gevraagd door een derdelander als partner van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is in de voorliggende zaak een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG waarbij er van uitgegaan zou worden dat een verblijfskaart bij overschrijding van de zes maanden vanaf de aanvraag pas kan worden afgegeven indien vastgesteld wordt dat voldaan wordt aan de voorwaarden om in overeenstemming met het unierecht van het gastland te verblijven, dan ook niet aan de orde (zie RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de nationale bepaling richtlijnconform moet worden geïnterpreteerd, dan nog is deze interpretatie niet absoluut: richtlijnconforme interpretatie kan er nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen tegengeworpen worden die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kan aangenomen worden dat aan een particulier geen rechten ontnomen kunnen worden wanneer die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn, of wanneer die rechten, meer algemeen, niet richtlijnconform zijn. Dit is het geval voor artikel 52 §4, tweede lid Verblifswet dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F kaart, wanneer DVZ geen beslissing neemt binnen de zes maanden na de aanvraag. Daarenboven geldt het rechtsbeginsel dat een lidstaat de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld, moet eerbiedigen ('patere legem quam ipse fecisti'), zodat verweerster conform haar eigen wet na het verstrijken van de zes maanden sowieso de verblijfskaart had moeten toekennen.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Tweede onderdeel

Indien toch zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet vernietigd dient te worden omwille van de schendingen waarnaar wordt verwezen in het eerste onderdeel (quod non), is verzoeker van mening dat de motivatie in de bestreden beslissing tevens niet correct is.

De bestreden beslissing stelt immers dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter Verblifswet.

Volgens de Verblifswet moet de Belg aantonen dat hij/zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiermee beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. In casu werden door verzoeker verschillende stukken neergelegd, waaruit bleek dat de referentiepersoon minstens 1625 EUR verdiende en op basis van dit inkomen in haar levensonderhoud kon voorzien.

Geheel ten onrechte meent verweerster evenwel dat omdat verzoeker een huurpremie krijgt van 227 EUR per maand, er sprake is van sociale bijstand. Nochtans dient met deze vermindering van huur rekening te worden gehouden bij de beoordeling in het kader van de behoefteanalyse, aangezien hierdoor de huur verlaagt van 500 EUR naar 263 EUR per maand, waardoor het gezin weldegelijk toekomt met het inkomen.

Verwerende partij heeft de behoefteanalyse dan ook foutief uitgevoerd door geen rekening te willen houden met de huurpremie.

De bewering in de nota dat er onvoldoende bewijselementen zijn voorgelegd voor de behoefteanalyse is niet correct, nu naast de kosten voor de nutsvoorzieningen (verwarming en elektriciteit) ook de internetfactuur wordt voorgelegd. Andere kosten zoals voor hobby's en ontspanning zijn niet aan de orde. Verzoeker kan uiteraard geen negatief bewijs leveren.

De referentiepersoon beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zodat verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter Vw. om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aan toont dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote te worden toegelaten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat het inkomen van verzoekers echtgenote lager ligt dan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Hij heeft tevens aangegeven dat op basis van de voorgelegde documenten ook niet kan worden besloten dat de inkomsten van verzoekers echtgenote volstaan om aan haar en verzoekers behoeften te voldoen zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Daarnaast dient te worden geduid dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, quod non in casu. Verzoekers standpunt dat de overschrijding van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfs-recht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023 nr. 257.271).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ter staving van zijn standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op zijn verblijfsaanvraag.

2.2.3. Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet worden ingeroepen om uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de kant te schuiven.

2.2.4. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel merkt de Raad op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die in functie van een Belgische echtgenote een recht op verblijf laat gelden onder meer dient aan te tonen dat deze echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan de vereiste dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten zijn wordt, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geacht te zijn voldaan *“indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggings-uitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”*

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers Belgische echtgenote geen inkomen heeft dat *“ten minste gelijk [is] aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*. Het door de wetgever ingestelde vermoeden inzake het bestaan van toereikende bestaansmiddelen speelt in casu dus niet.

Het is evenmin betwist dat verweerder, conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, derhalve diende te bepalen, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verweerder diende dit te doen op basis van de bescheiden en inlichtingen die verzoeker met het oog op dit onderzoek nuttig achtte en voorlegde.

Verzoeker houdt voor dat verweerder geen correcte behoefteanalyse doorvoerde. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte de huurpremie, ten belope van 227 euro per maand, die zijn echtgenote ontvangt als sociale bijstand beschouwt. Hij meent dan ook dat geen huurkost van 500 euro in aanmerking moet worden genomen, maar wel een huurkost van 263 – hij bedoelt wellicht 273 – euro.

De Raad dient te duiden dat de huurpremie die verzoekers echtgenote ontvangt, een financiële tegemoetkoming is die wordt toegekend aan private huurders met een laag inkomen die al minimaal vier jaar ononderbroken op de wachtlijst staan voor een sociale woning. Het betreft een vorm van financiële hulp die een niet-contributief karakter heeft – de premie wordt immers uitsluitend met belastinggeld gefinancierd – en die wordt toegekend aan personen die worden geacht over onvoldoende bestaansmiddelen te beschikken om op de gewone huurmarkt een woning te huren (cf. artikel 5.74 Gecodificeerd Decreet over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020, iuncto artikel 5.177 Besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2020 tot uitvoering van de Vlaamse Codex Wonen van 2021). Deze huurpremie, die er mede moet voor zorgen dat verzoekers echtgenote een leven kan leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid, is derhalve een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet (cf. mutatis mutandis RvS 16 december 2020, nr. 249.263; RvS 16 december 2020, nr. 249.264; RvS 16 februari 2021, nr. 249.844). Voormelde wetsbepaling stelt uitdrukkelijk dat *“de financiële maatschappelijke dienstverlening”* bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet in overweging mag worden genomen. Bijgevolg kan deze premie ook niet in aanmerking worden genomen bij de behoefteanalyse die is voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De behoefte-analyse strekt er immers niet toe om toch nog rekening te houden met bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen voor de beoordeling of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt ten minste gelijk zijn aan het in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van dezelfde wet vermelde referentiebedrag (cf. RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder niet de werkelijke huurkost, ten bedrage van 500 euro, bij de behoefteanalyse mocht betrekken.

Verzoeker voert daarnaast aan dat hij de kosten inzake nutsvoorzieningen en een internetfactuur aanbracht. Hij toont daarmee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij hiermee geen totaal zicht geeft op de uitgaven van de referentiepersoon en dat, gezien het gebrek aan verdere bewijsstukken, niet blijkt dat de referentiepersoon een inkomen heeft dat toelaat *“alle kosten”* voor twee personen te dragen. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat er ook kosten zijn inzake verzekeringen (tele)communicatie, kledij voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's. Verzoeker toont bijgevolg ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op

kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat, bij gebrek aan tegenbewijs, dient te worden geoordeeld dat een bedrag ten belope van honderdtwintig procent van het leefloon in casu vereist is om te kunnen besluiten dat hij niet ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Verzoekers bewering dat kosten inzake ontspanning en hobby's niet aan de orde zijn doet geen afbreuk aan het feit dat hij niet aantoonde dat zijn echtgenote bepaalde andere kosten zodanig laag kan houden dat diende te worden geoordeeld dat het inkomen waarover zij, beschikt – tevens rekening houdende met het feit dat zij een grote huurkost dient te dragen – toch volstaat om te voorzien in het levensonderhoud van twee personen zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter of 42, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK